

List izlazi tjedno. Godišnja pretplata
30 Din. Za inozemstvo 60 — Oglasi po
naročitoj tarifi.

GOD. VI

BROJ 11

ŠIBENIK, 17 ožujka 1935

Rukopisi se ne vraćaju — Adresa ured-
ništva i uprave: ŠIBENIK pp. 17.

Krvavi noževi

Nož nije od jučer. Duga je njegova povijest. Ali, koliko je duga, toliko je i strašna.

I sjekiru i strelicu i nož poznamo iz davnih davnina. Sve je to oruđe, nekoć, čovjek izmislilo i izradio da ga upotrebi u svakidašnjim životnim potrebama. Za održanje vlastitog života.

Sjekira je obarala stabla za vatru, strelica pribavljala životinjsko meso, a nož rezao kruh i drugu hranu.

A sada samo o nožu.

O, taj nož! Taj krvavi nož!

Ko zna, dali se je s njim više razrezalo kruha ili ljudskoga mesa!?

U zadnje vrijeme, u veoma kratkim razmacima, nož je, baš u ovim našim krajevima, izvršio svoje krvavo djelo.

Najprije smo čuli o Tijesnomu. Tamo je nož, u rukama pijanca, oduzeo život jednom čovjeku. Prestrašilo nas oni krikovi koji su, po zadnjiput, prodirali iz slomljenih grudiju, ali smo se tješili, da je to osamljen slučaj jednog pojedinca, kojemu je vatra alkohola zaplamsala u mozgu i obezumila ga.

— Ali to bijaše prazna utjeha.

Nismo mogli ni zaboraviti Tijesno, kad se iz Oliba proširi vijest, da su, noću, nepoznati zlikovci provalili u tihu kućicu neke nemoćne starice i divljački je, bez osjećaja, umorili.

Pa što im je ta starica mogla učiniti?

Imala je nešto prištednje u dolarima, koje joj poslaše njezini iz mukotrpne Amerike. Patila je i štedila za crnije dane, a ljudi neljudi, radi tog krvavo stečena novca, oduzeše joj mirni starački život.

— I kao da taj krvavi nož neće da otpočine u koricama!

Do nas dopire i treći krik. Krik čovjeka koji se trza u zadnjoj snazi i napušta zemlju, na kojoj ostavlja osirotjelu obitelj.

Taj treći krik je iz Mandaline.

U krčmi, nakon dugog ispranjanja čaša, jednostavno mu se približi i s nožem, u koji je izlio dugo nošenu mržnju, probuši ga na pet šest mjesta.

Nama nije do toga da upiremo prstom u pojedina sela, pa da

Svi udovi su uzbunjeni radi braće u Meksiku

Udovi su povezani među sobom, a svi opet s glavom. Zato, ako nas netko ubode u bilo koji ud našega tijela, svi udovi osjete taj bol i u njima nastane uzbudenje.

Sto vidimo u čovječjem tijelu vidimo i u katoličkoj Crkvi.

Prema Kristovoj nauci svi mi katolici skupa s Kristom sačinjavamo jedno duhovno tijelo. Krist je vrhovna glava, a mi smo udovi toga tijela.

Katolička Crkva je velika obitelj, a njezini članovi su braća u Kristu.

I zar će nam biti svejedno, kad nam netko ubija braću? Zar nećemo ustati na njihovu obranu, pa nalazila se ona u Americi, Africi ili Aziji?

Našu braću u Meksiku proganjaju, muče i streljaju. Zato je pravo i nužno da se uzbune svi katolici svijeta.

Pa, doista, vidimo, baš u tom pogledu, divnih primjera, u kojima se odražava ona nadnaravna općenitost, unutarnje jedinstvo i uvijek budna snaga naše Crkve.

Na obranu proganjene meksičke braće ustade, najprije, sam Papa. Iz svog Vatikanskog Grada je uputio svim katolicima ogorčeno pismo i svrnuo im oči na državu, u kojoj novovjekovni pogani krvoločno muče nevine ljude samo zato, jer neće da se odreknu Boga i svoje Crkve.

Papa je progovorio! A mi znamo, da on, tako svečano, govori samo u važnim prigodama. I kad progovori, čuje ga čitav svijet!

I papin je poslanik, nadbiskup Leopold Ruiz, koji se, jiza kako ga potjeraše iz Meksika, zaklonio u državu Teksas, upravo svim preostalim meksičkim biskupima, svećenicima i vjericima poslanicu pod naslovom: Crkvi slobodu!

U Washingtonu se sabraše 3 američka kardinala, 9 nadbiskupa i 66

biskupa. Tu najoštrije osudiše zvijerske progone i zatražiše od američke vlade da, što prije, ustane na obranu progonjenih.

U sjevernoameričkoj državi Indijani osnovalo se udruženje, većinom mladih ljudi, pod nazivom: „Prijatelji katoličkog Meksika“. Na 12 prosinca, kada se slavi blagdan Majke Božje gvadalupske, zaštitnice Meksika, svi članovi tog društva svečano obećaje, da neće, čitavu godinu dana, piti opojnih pića, ni pušiti, ni ići u kino ni u kazalište! A sve to kao žrtvu Bogu da prestanu okrutna progona. — Ako, kroz to vrijeme, ne zavlada mir, oni će nastaviti svojim žrtvama!

— Kolumbovi Vitezovi su najjače američko katoličko udruženje. Broji preko milijun članova. I ti vitezovi prirediše u milijunskom Newyorku velike prosvjedne ophode i zborovanje, na kojem odlučije: moliti Boga za proganjene, napisati povijest progona i američkoj vladi poslati protest, jer svojim mukom pomaže krvnike.

Javiše se i škotski katolici! Oni su meksičkom ministru pretsjedniku uputili pismene izraze negodovanja, i pozvali ga da prestane s progonom katolika.

Val ogorčenja se sve više širi, i, kamogod dopre, nalazi odaziva.

— Katolici se, tako lako, ne predaju!

Katoličke pobjede

Umro je kao majka . . .

Sve donedavno smo mogli, skoro svaki dan, po novinama čitati ime velikog francuskog državnika Rajmunda Poincaré-a. Sada ga ne čitamo tako često, jer se je već preselio na drugi svijet.

Poincaré je, po krstu, bio katolik, ali u životu, iako ne protivnik, a ono

ravnodušan prema vjeri. Ali četiri zadnje godine, kad se povukao iz javnog života u tišinu malenog mjesta Sampigny, doživi u duši snažan preokret: — povratio se vjeri svog djetinjstva.

Svake godine je u Sampigny-u primao djecu poslije prve sv. Pricesti, obdarivao ih i nagovarao da se za nj mole.

Njegova majka je bila uzorna kršćanka. Zato je, jednom, rekao svojiti: Ako već umrem, hoću da umrem kao moja majka!

I zaista: umro je, potpuno pri svijesti kao kršćanin. Zadnji njegov pokret je bio taj da se prekrizio i svećeniku ponudio ruke za sakrament svetog ulja.

Poincaré, nekadašnji slavni pretsjednik francuske republike, pokopan je u grobu, nad kojim se, prema njegovoj vlastitoj želji, izdiže jedini znak spasenja: Križ.

Admiral u pustinji

Pred 13 godina, francuski admiral Malcor, ostavio je službu, i nitko nije više znao za njega. Ni rodbina, ni prijatelji, ni vojnički drugovi!

Sad je Eduard Sneider, pisac, otkrio stan tog bivšeg admirala. Našao ga u pustinji Tuniziji, blizu Sidi Saad. Slučajno se namjerio, predvođen od nekoliko Arapa, na njegov stan i doznao za povijest njegovog života.

Kad je napustio admiralsku službu, dovrši bogoslovne nauke i bi zaređen za svećenika. Kao redovnik pođe u pustinju i sada, skupa s drugom trojicom redovnika, poučava u Kristovoj vjeri berbersko pleme Zlass.

Tako živi nekadašnji admiral, potpuno odijeljen od svijeta, u kućici od ilovače, u kojoj je najveća dragocijnost mala kapela. — I sretan je, jer živi za Krista!

MORSKI PAS BEZ SLOBODE. Prošlih dana je Ante Gvozdanović, ribar iz Sutivana, donio u Split morskog psa, dugog tri metra. — Tako pas izgubi svoju slobodu. Ali gubitak slobode nije tako strašan za životinju kao za čovjeka!

vičemo: Gledajte ih, takvi su vam ti ljudi. — Znamo dobro, da se je sve to moglo i negdje drugdje dogoditi. Zato ne gledamo na to kao na pojedine slučajeve, nego kao na pojavu koja svojim odvratnim, izobličanim licem ulijeva strah i grozu u svaku plemenitu dušu.

Krvavi noževi nas straše . . .

Nisu li oni znak, da je naša uljudba rastrovana? Da se povraćamo u barbarsko doba, kad su ljudi bogovima prinašali čovječje žrtve i hranili se raskomadanim udovima brata čovjeka?

Pojave ubojstava i umorstava su učestale. Padaju glave u krčmi i

u kući; u pijanstvu i trijeznosti; po danu i u noći.

Groza te hvata kad vidiš da se danas tako hladnokrvno ubija čovjek. Ubija kao pile!

Sva duga zlodjela su razumljivija od ubojstva. I lakše se opraštaju. I brže zaboravljaju. — Ubojstvom oduzimamo čovjeku najveće i najtemeljnije pravo, pravo do života.

Svaki život skriva u sebi neku veličinu i tajinstvenost. Ali, opet, nijedan toliko kao čovječji. Čovjek je Božje djelo, najljepša Božja umjetnina. I nitko nema pravo da razbije i uništi tu umjetninu osim onog velikog Umjetnika iz

kojega je ruku nekoć i proizašla.

Ako je išta nedotakljivo i nepovredljivo, to bi morao biti čovječji život! — Zato je i Bog, u gromoru i bljesku, preko velikog narodnog vode Mojsija, dao nepromjenljivu zapovijed: - Ne ubij! -

Kratka je ta zapovijed, ali odlučna, snažna i prodorna kao tujanj gromova. Shrvani snagom te velike zapovijedi, slomimo, jednom zauvijek, sve krvave noževe, i uronimo u duboku istinu, da smo svi ljudi među sobom Božja djeca! Zato se grijmo na suncu života, dok nas Gospodar ne pozove k sebi.

Ig.

